

σελ. 44) τῇ 28/10/1644 ὡς ὑποψήφιον τῆς Zonda (προσθήκης), ἐπίσης δὲ καὶ εἷς τινα κατάλογον τῆς Κοινότητος, συνταχθέντα τῇ 14 Ἀπριλίου 1645 καὶ ὑπὸ αὐξ. ἀριθ. 6 (ὁ κατάλογος περιέχει 120 ἄτομα, ἐν οἷς καὶ 3 ἄλλους Ἰωαννίτας, τὸν Ἐπιφάνιον Ἠγούμενον, τὸν Πᾶνον Πουλημένον καὶ Ἰωάννην Πουλημένον), τὰ ὅποια ἐκράτησαν τὰ «τόριζα» κατὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου καὶ ἕκαστος διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην συνοδείαν ὄφειλε νὰ καταβάλη λίρ. 2.10.

Ἄλλὰ πρὸ τοῦ Νικολάου συναντῶμεν καὶ ἕτερον Γλυκὺν ἐν Βενετία, τὸν Δημήτριον, ἐγγεγραμμένον τόσον εἰς τὸ μητρώον τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ στοιχεῖον Δ, ὡς ἐξῆς: Dimitri Glichì da Gianina benintrada¹ 15 Δεκεμβρίου 1637, ὅσον καὶ εἷς τινα κατάλογον² ὅμοιον τοῦ ἀνωτέρου περιέχοντα 116 ὀνόματα, ἐν οἷς καὶ τῶν Ἰωαννιτῶν Πάνου Ἰερομνήμονος, Ἰωάννου Ἰερομνήμονος, Νικολάου Πουλημένου καὶ τῶν ἐξ Ἄρτης Σίμου καὶ Ἰωάννου Κοθώνη.—Ὁ Δημήτριος Γλυκὺς φέρεται ὑπ' αὐξ. ἀρ. 56. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Νικόλαος εἰς τὴν διαθήκην του³ ὁμιλεῖ περὶ «ἀδελφῶν» του καὶ ὄχι μόνον περὶ ἐνὸς (τοῦ Λεοντάρη), συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Δημήτριος ἦτο ἐπίσης ἀδελφός του. Τὸν Δημήτριον συναντῶμεν διὰ τελευταίαν φορὰν τῷ 1652 ἐν Βενετία εἰς ἄλλον παρόμοιον κατάλογον, ἐν ᾧ εὐρίσκομεν καὶ τοὺς Ἰωαννίτας Ἀθανάσιον Πουλημένον καὶ Νικόλαον Σάρον⁴.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Δημητρίου καὶ Νικολάου ἦτο ἐμπορικός. Τότε ἡ Βενετία, πρώτης τάξεως ἐμπορικὸν κέντρον, δυνάμενον ἴσως νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ Λονδῖνον τῆς σήμερον, εἶχε τὴν φήμην τῶν πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ὄνομα τῆς Βενετίας, ὅπερ ἐσήμαινε: φλωριά, δουκᾶτα, τζεκίνια, πλοῦτον, προσεέλκυε τοὺς ἐπιχειρηματίας ἐκ τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ «καζαντήσουν», νὰ πλουτήσουν. Καὶ οἱ δαιμόνιοι Ἠπειρῶται, οἱ ὅποιοι καὶ σήμερον εἶνε

1) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς ὠνομάζετο benintrada=καλὴ εἰσοδος, καὶ ἦτο ἐν δουκᾶτον.

2) Registro No 10 luminaria ἀρχ. Ἑλλ. Κοινότη.

3) Παράγρ. κστ'.

4) Ὡστε καὶ διὰ τὸν Σάρον ἡ πληροφορία τοῦ Βελοῦδου (Ἑλλ. Ὁρθ. ἀποικ. ἐνθ' ἀνωτέρω) ὅτι ἦλθεν ἐν Βενετία τῷ 1657 δὲν εἶναι ἀκριβής, ἐφόσον οὗτος εὐρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 1652. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι εἰς τὸ μητρώον ἐμφανίζεται τῷ 1657 ὁ Σάρος, ὡς ἀδελφός, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐβασίσθη ὁ Ἑλλάδιος, τὸν ὅποιον πιστῶς ἀντιγράφει ὁ Βελοῦδος, ὅστις τελευταῖος καὶ ἐξ ἄλλων ἐλλείψεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν σειρὰν τῶν ἐφημερίων καὶ ἐπιμελητῶν, ἃς διεπιστώσαμεν κατὰ τὴν ἐρευνάν μας, ὡς καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν διδασκάλων τῶν σχολείων Ἰωαννίνων καὶ Ἀθηνῶν, φαίνεται ὅτι λίαν ἐπιπολαίως διεξῆλθε τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἐν Βενετία.

ἐγκατεσπαρμένοι εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, φίλεργοι, οἰκονόμοι, φιλοπάριδες, δὲν ἔμειναν ὀπίσω καὶ τότε. Τὸν πρῶτον Ἰωαννίτην ἐν Βενετία ἀνεύρομεν εἰς τι παλαιὸν μητρῶον τοῦ 1498¹ «Μηχάλης ἀπὸ τῆ Γιάννενα»² καὶ τῷ 1502 συναντῶμεν Μαρίαν ἀπὸ τῆ Γιάννενα³. Τῷ 1524 τὸν Φώτιον Ἠγούμενον καὶ εἶτα τὸν Ἐμμανουήλ Ἠγούμενον (πατέρα τοῦ εὐεργέτου Ἐπιφανείου) καὶ τῷ 1563 ἡ «Μαριέγολα»⁴ ἐμφανίζει ἐν σελ. 63 τοὺς κάτωθι «dalla janina»:

Στέφανον Μπαλᾶνον, Νικόλαον Πανιπέρη, Στάθην Πανᾶν, Μιχαὴλ Γκιόνομαν, Νικόλαον Πανᾶν, Πᾶνον Γούμενον, Μάνον Γούμενον (τὸν ἀνωτέρω Ἐμμανουήλ). Καὶ εἰς τὸ μητρῶον τῶν τότε ἀδελφῶν ἀνευρίσκομεν τοὺς Γεώργιον Πανᾶν, Ἰωάννην Ἠγούμενον, Ἰωάννην Σουγδουρήν, Ἰωάννην Φιλανθρωπινόν, Θεοδωρῆ Γκιόλμαν, Στάθην Οἰκονόμου, Νικόλαον Γκρέκον καὶ ἄλλους.—Ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἦσαν «πραγματευτάδες», οἱ ὅποιοι ἀντήλασσαν τὰ προϊόντα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἤτοι κηρί, λάδι, μετᾶξι, βελανίδι, πρινοκόκκι, τζέργες, σταφίδα κ. ἄ. με τσόχες, σάγιες, χάνδρες, φέσια, χαρτὶ καὶ ἄλλα βιομηχανικὰ προϊόντα τῆς τε Βενετίας καὶ τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης ὡς καὶ ἄλλων χωρῶν, δεδομένου ὅτι ἡ Βενετία εἶχεν εὐρύτατον διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον. Καὶ εἰς τὸ περιβάλλον τοῦτο τῶν πραγματευτᾶδων ἐνέσκηψε καὶ ὁ Νικόλαος Γλυκὺς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναδειχθῆ. Τὸν συναντῶμεν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τι κατάστιχον τοῦ Ἐπιφανείου Ἠγουμένου, φυλασσόμενον παρὰ τῆ Ἑλλ. Κοινότητι⁵ τῆς 3 Ἰουνίου 1649 καὶ τιτλοφορούμενον «καταγραφὴ ἰδιαιτέρων ἐμποριῶν τοῦ Ἐπιφ. Ἠγουμένου» καὶ εἰς κάποιαν σελίδα ἀναγινώσκομεν «Βιβλίον φορτώσεων τῆς ὀλλανδικῆς φρεγάτας τῆς ὀνομαζομένης «Ἄνθος Λουδοβίκου» πλοίαρχος Ἰάκωβος Βήσλωμ, προερχομένης ἐξ Ἀμστερδαμ. Ἡ φρεγάτα αὕτη ἐκόμισεν ἐμ/τα διὰ τοὺς Θεοδορῆν Κοσμᾶν καὶ Πᾶνον Πουλημένον Ἰωαννίτας, διὰ τὸν Στάθην Σουγδουρήν, διὰ τὸν Ἀναστάσιον

1) Registro ἀρ. 129.

2) Τὰ ἐπώνυμα φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν ἐν χρήσει. Διότι εἰς τὸ ἴδιον μητρῶον εὐρίσκομεν: Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά. Γεώργιος ἀπὸ τὴν Κρήτην. Κατερίνα ἀπὸ τὴν Κέρκυραν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

3) dalla Janena.

4) Ἴδε τὴν Mariégola τῆς Κοινότητος. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο κατεγράφοντο τὸ καταστατικὸν τῆς Κοινότητος καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ διαταγαὶ τῆς Δημοκρατίας αἱ ἀφορῶσαι αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν της.

5) libro de carico della fiammenga nominata «Fior de Lui» capitano Giacomo Veaslom, vien da Amsterdam a Venezia 3 Giugno 1649.—«Scritture de negotiū particolari Epif. Igumeno».

Πουλημένον ἐπίσης Ἰωαννίτας καὶ διὰ τὸν Νικόλαον Γλυκὸν: Grana¹ δέματα 2, Κηρὸν δέμα 1 καὶ σχοινιά δέμ. 3. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Νικόλαος συνέπρατε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Λέοντος, ἴσως δὲ καὶ τοῦ Δημητρίου. Εἰς τὸν Λέοντα ἡ Σεβασμία ὁμήγουρις τῆς Ἑλλ. Κοινότητος ἔλαβε τῇ 12 Δεκεμβρίου 1649 τὴν ἀπόφασιν νὰ τῷ ἐνοικιάσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 Κοινοτικὴν οἰκίαν ἀντὶ ἐτησίου μισθώματος ἐκ Δουκάτων 52². Ὁ συνεταιρισμὸς μετὰ τοῦ Λεοντάρη διήρκεσε μέχρι τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1660, ὅτε καὶ διενεμήθησαν τὴν πατρικὴν περιουσίαν καὶ διέλυσαν τὴν συντροφίαν, τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν ἀνενέωσαν εἰς τὰ 1665 καὶ ἐκράτησαν μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1677³. Τὸ κατάστημα Γλυκὺ, ὡς ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Σπ. Λάμπρος⁴, ἦτο ἐπὶ τῶν φονταμέντων Σὰν Λορέντζο ἀρ. 9, βραδύτερον δὲ ὁ ἔγγονος τοῦ ἴδρυτοῦ Νικόλαος μετέφερε τὸ κατάστημα εἰς τὸν ἀρ. 10 τῆς ἐνορίας τοῦ Σὰν Σεβέρο, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κάτωθι ἐγγράφου⁵.

Ὁ Γλυκὺς, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι Ἰωαννῖται, ἠσχολεῖτο μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν διαφόρων ἐμπορευμάτων, πώλησιν ἐπὶ προμηθεῖα διὰ λ/σμὸν τρίτων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1671, μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ τυπογραφείου, εἰς ἐξαγωγὴν ἐν εὐρείᾳ κλίμακι ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων πρὸς ὅλας τὰς πόλεις τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας⁶ τὰς κατοικουμένας ὑπὸ

1) Grana κυρίως ὠνόμαζον τὸ Πρινοκοκόκι, ἀλλὰ grana=κόκκος ἢμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ὁ καφῆς καὶ τὸ σιτάρι καὶ πᾶν ὄσπριον.

2) Ὁ Λέων ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην 2 ἔτη, διότι μετὰ τὴν διετίαν ταύτην τὸ σπῆτι ἐνοικιάσθη εἰς τὴν Φιορέντζαν Ἀβραμοπούλου ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Νικολάου Γλυκὺ.

3) Ἴδε διαθήκην παράγρ. λ'.

4) Ν. Ἑλλην. ΙΓ', σελ. 305.

5) Κρατικὸν ἀρχεῖον Βενετίας «Privileggi libreri e stampatori φάκελλος 166». — Le Ill^{me} e Reverendissime Cecilia Mocenigo abadessa, Chiara Tron, Marina Vendramin, camerlengle del Monasterio di San Lorenzo, affittano una casa di ragione del Monasterio, posta in Contrada S. Severo N° 10 a Domino Nicolò Glichì per anno uno, per ducati 156 all' anno pagabili di 6 mesi in 6 mesi.—Venezia 23 Dicembre 1738.—Ἀλλὰ καὶ πάλιν τῷ 1745 (ὄρα ἀρ. 117 Καταλόγου προσηρητημένου) ἐπανῆλθον εἰς τὰ Φονταμέντα Σὰν Λορέντζο.—(Μετάφρασις: «Προνόμια Βιβλιοπωλῶν καὶ Τυπογράφων, φάκελλος 166.—Αἱ ἐξοχώταται καὶ σεβασμιώταται: Καικιλία Μοτσενίγο προϊσταμένη, Ἀγνή Τρόν καὶ Μαρίνα Βεντραμίν, διαχειρίστριαι τοῦ Μοναστηρίου Σὰν Λορέντζο, ἐνοικιάζουν μίαν οἰκίαν, ἰδιοκτησίας τοῦ Μοναστηρίου, κειμένην εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Σεβερίου ἀρ. 10 εἰς τὸν Κύριον Νικολὸ Γλυκὸν δι' ἓν ἔτος, ἀντὶ Δουκάτων 156 ἐτησίως, πληρωτέων ἀνὰ 6 μῆνας.—Ἐν Βενετίᾳ τῇ 23 Δεκεμβρίου 1738.

6) Ὑπὲρ τοῦ τουρκοφώνου πληθυσμοῦ τῆς ὁποίας ἐξετύπωνε τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία εἰς τὴν Τουρκικὴν μὲ ἐλληνικοὺς χαρακτῆρας.

ἑλληνορθόδοξων. Εἰς τὸ κρατικὸν ἀρχεῖον Βενετίας ἀνεύρομεν¹ διαφόρους ἐπιστολάς ἀπευθυνομένας εἰς τὸν Ν. Γλυκὸν καὶ διαδόχους του, τῶν ὁποίων κρίνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν σύντομον περίληψιν.

1681 Φεβρ. 24 ἐκ Κερκύρας. Ὁ Ν. Καροσάλης τοῦ στέλλει πόλιτσα² διὰ τὰ 24 κῶλα Κηρὶ τοῦ Ἀναστάσι Καμπᾶ ἐξ Ἰωαννίνων.

1681 Φεβρ. 8 ὁ Ἰωάννης Σάρρος ἐπίσης ἐκ Κερκύρας στέλλει πόλιτσα² δὲ κάρικο.

1681 25/2 ὁ ἴδιος ἔστειλεν ἑτέραν πόλιτσαν μὲ μαριζιλιάναν³ ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Ἀνδρέαν Λόγκον.

1681 Ἰανουαρ. 12 ὁ Ἰωάννης Σάρρος τοῦ στέλλει ἐκ Κερκύρας πόλιτσαν διὰ ἔμ/τα τοῦ Μαρούτση ἐξ Ἰωαννίνων.

1682 30 Ἰανουαρ. ἐκ Κερκύρας ὁ Πᾶνος Κονόμος βεβαιώνει παραλαβὴν διαφόρων ἐμπορευμάτων.

1682 7 Μαρτίου ἐκ Κερκύρας ὁ Νικόλαος Σάρρος στέλλει πόλιτσαν.

1682 31 Μαΐου ἐκ Κερκύρας ὁ Ἀθανάσιος Σάρρος συνοδεύει ἐπιστολὴν πελατῶν.

1682 2 Ἰουνίου ἐκ Κερκύρας ὁ Πᾶνος Κονόμος παραγγέλλει 4 Ἀνθολόγια, 4 Εὐαγγέλια, 8 ὥρολόγια μεγάλα, 4 εὐχολόγια, 3 παλαιοθησαυρούς, 50 ὀκτώηχα, 24 συλλειτουργίας, Σαγήνην 50, Ἀλεξάνδρου 12, Στιχολόγια 30 καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἔχουν τὴν Κοίμησιν τῆς Παναγίας.

1682 6 Μαΐου ὁ Νικόλαος Κομπίτζης στέλλει φορτωτικὴν ἀπὸ τομάργια καὶ προδιές.

1682 9 Αὐγούστου ἐκ Δυρραχίου, ὁ Στέργιος Κουμᾶνος ἐφόρτωσεν 6 κῶλα κηρὶ (ἐπιστολὴ γραμμὴν ἰταλιστὶ).

1686 12 Σεπτεβρίου ὁ Πᾶνος Κονόμος ὅτι ἔλαβε φατοῦραν ἔμ/των καὶ μίαν Κασέταν μὲ βιβλία ἀξίας Δουκ. 56,14.

1682 Φεβρουαρίου 26 ὁ Ν. Κερασάρης ἐκ Κερκύρας βεβαιώνει ἀποστολὴν δέκα ἔξ (ἀρ. 16) Σακκιῶν Κηριοῦ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του Κου Λεοντάρη Γλυκύ.

1682 Μαρτίου 22 ὁ Πᾶνος Κονόμος ἐφόρτωσεν ἐκ Κερκύρας 10 Σακκιὰ Κηρὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἰωαννίτου Ἀντώνη Λαζάρου «καὶ νὰ τὰ πωλήσῃ σιὸ καλλίτερο πρέτσιο⁴ καὶ νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ μετᾶξι

1) Documenti Greci ἀρ. 314.

2) Φορτωτικὴ.

3) Μέγα Ἰστιοφόρον.

4) Τιμὴν.

ὄποι εἶναι τόσον καιρὸν εἰς Βενετίαν. Αὐτοῦ ἔρχεται εἰς φτωχὸς Θεμελῆς Ἐποστολῆς Στεργιώτης¹. Εἶναι εἰς ἐσχάτην πτωχείαν μὲ ἕξ θυγατέρας καὶ κάμετε ἔλεημοσύνη καὶ ἡ ἀφεντιά σου ὄποι εἶναι πάντα πρόθυμος εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν πτωχῶν² καὶ θέλεις κάμει καὶ δι' αὐτὸν τὸν καυμένον».

1682 Μαΐου 5. ὁ Ἄθαν. Σάρρος ἐκ Κερκύρας συνοδεύει γράμμα³ εἰς Βενετίαν διὰ τὸν Μιχαὴλ καθὼς καὶ ἓνα πλίκο (ὡς ἐξῆς⁴) διὰ τὸν πατέρα του καὶ γράφει ὅτι ἐφόρτωσε τὸ μεταξὶ καὶ τὶς 30 τζέργες (ὡς ἐξῆς⁵) καὶ κατὰ πολλὰ χαιρετᾷ τὸν Μιχαήλ.

1682 Ἰουνίου 29. ὁ Ν. Κερασάρης ἐκ Κερκύρας πρὸς Ν. Γλ. ὅτι ἐφόρτωσε μὲ τὴν μαρτζιλιάνα τοῦ Βίντσι διὰ λογαριασμὸν Λεονταρῆ ἀδελφοῦ του χρυσάφι γροπέτο⁶ ἓνα καλὰ βουλωμένο.

1682 Αὐγούστου 30. ὁ Νικόλαος Κουμαντζῆς ἐκ Κερκύρας γράφει ὅτι τοῦ στέλλει 20 κῶλα Κηρί.

1862 Δεκεμβρίου 3. ὁ Ἄθ. Σάρρος ἐκ Κερκύρας, ὅτι ἔλαβε τὸ γροπέτο⁷ καὶ τῆς κάλτσες τῆς ἔστειλε τοῦ κὺρ Μιχέλη⁷. Τὸ δὲ γροπέτο καὶ τὴν Κασέλλα τοῦ κὺρ Πάνου Μπέρκου καὶ τῆς γραφῆς ἔστειλε τοῦ καθενός. Καὶ διὰ τὰ 40 τζεκίνια ποῦ ἔδωκεν (ὁ Γλυκὺς) «τοῦ ἀφεντὸς» πατρός του, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Κερασάρη.

1684 Ἀπριλίου 16. ὁ Φίλιππος Δημουλᾶς ἐκ Τρικκάλων πρὸς Ν. Γλυκὺν στέλλει χαιρετισμοὺς καὶ στὴν ἑξαδέλφη του τὴν Κυρὰ Χαΐδω⁸ καὶ γράφει ὅτι ἔλαβε γραφὴν τοῦ Γλυκὺ καὶ εἶδεν ὅτι ἔστειλε τὴν σάγια τὴν μόρικη εἰς τὰ μέρτζα⁹ τοῦ ἀδελφοῦ του Καλογιάννη μὲ τὴν Μαρ-

1) Ἐκ τῆς Στερεᾶς ἦτοι τῆς Ἠπείρου. Καὶ σήμερον νομίζομεν οἱ Κερκυραῖοι οὕτως ὀνομάζουσι τοὺς ἐκ τῆς Ἠπείρου ἀφικνουμένους εἰς Κέρκυραν.

2) Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Ν. Γλυκὺ ἦτο πασίγνωστος, ὡς φαίνεται.

3) Ὅχι μόνον τὰ ἐμπορεύματα ἐστέλλοντο ἐξ Ἰωαννίνων μέσῳ Σαγιαδος εἰς Κέρκυραν ἵνα ἐκεῖθεν φορτωθῶν διὰ Βενετίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα. Τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ μὲ τὰ ἐκ Βενετίας διὰ τὰ Ἰωάννινα προσωρισμένα ἐμπ/τα καὶ γράμματα. Καὶ ὑπῆρχον ἐν Κερκύρᾳ πολλοὶ Ἰωαννῖται ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παραλήπτου καὶ φορτωτοῦ. Καὶ τὰ διὰ Θεσσαλίαν προοριζόμενα ἐμπ/τα διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ διήρχοντο, ἦτοι Ἰωάννινα-Σαγιαδα-Κέρκυραν καὶ τάνάπαλιν.

4) Φάκελλος, δεματάκι.

5) Τζέργες ὀνομάζουσι καὶ σήμερον ἐν Ἠπείρῳ ἐν εἶδος «κοβέρτες» μάλλινες ἐγχωρίου κατασκευῆς.

6) Χρηματόδεμα.

7) Μιχαὴλ Γλυκὺν.

8) Χαΐδων Ν. Γλυκὺ.

9) Ἐμπορεύματα.

τζιλιάνα τοῦ Καπινάτσα πού ἔκαμε χύσιν ¹ καὶ «ἔγραψα τοῦ Νικολò Κομπίτση νὰ μοῦ στείλῃ καὶ μοῦ ἀπήντησε νὰ πηγαίνω εἰς Κορφοῦς νὰ λογαριαστοῦμε. Ἀκόμη δὲν ἐπουλίθικαν τὰ βιβλία. Μοῦ γράφεις «ἂν ἐπουλήθησαν νὰ σοῦ στείλω τὶς τζέργες. Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι βρίσκοντε σὲ ἄλλα κίνδυνα καὶ δὲν τοὺς μέλλει νὰ χαλέψουν βιβλία. Νὰ στείλῃς πάφλα παφιλόσυρμα, θυμιατά, βελόνια καὶ χαρτιά διὰ πέξιμο».

1685 Ἰουνίου 25.² ὁ Νικόλαος Κερασάρης ἐκ Κερκύρας πρὸς Ν. Γλ. ὅτι ἐφόρτωσε 28 Κῶλα Κηρὶ τοῦ Νικόλα Διαληντόρη.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Νικόλαος Γλυκὺς, ἔχων λαμβάνειν διάφορα ποσὰ παρὰ τῶν ἀνταποκριτῶν του, ἀπέστειλε τὸν υἱὸν του Μιχαὴλ εἰς τὰ Ἰωάννινα, Ἄρταν, Σόφιαν, Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἄλλας πόλεις ἵνα ἐνεργήσῃ εἰσπράξεις καὶ ἐκκαθάριση τοὺς ἐκκρεμεῖς μετὰ τῶν πελατῶν λογαριασμοῦς, ὡς μαρτυρεῖ τὸ κάτωθι πληρεξούσιον³.

«Γεράσιμος Βλάχος ἐλέφ Θεῖφ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Ὑπερτιμος καὶ Ἐξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

«Τοῖς ἀνὰ πᾶσαν Θεοφρούρητον Ἐπαρχίαν τοῖς τε τοῦ Ἱεροῦ Καταλόγου καὶ τιμίσις Κοσμικοῖς, χάρις εἴη καὶ ἔλεος παρὰ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εἰρήνη καὶ εὐλογία· δηλοποιοῦμεν τοῖς πᾶσιν ὅτι ἐνεφάνη ἔμπροσθεν τῆς ἡμῶν ταπεινότητος καὶ τῶν ἐντίμων ὑπογεγραμμένων ἀρχόντων ὁ εὐγενέστατος κὺρ Νικόλας Γλυκῆς τοῦ ποτε κὺρ Μιχαὴλ ἐκ πόλεως Ἰωαννίνων κατάγων τὸ γένος, τὰ νῦν δὲ ἐν ταῖς κλειναῖς Βενεταῖς πραγματευόμενος καὶ ἀναδείκνυσι τὸν εὐγενέστατον κὺρ Μιχαὴλ υἱὸν αὐτοῦ, Ἐπίτροπον γενικὸν εἰς ὅ,τι πρᾶγμα καὶ ἄσπρα ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν κάθε ἕνα, τόσον εἰς τὰ Ἰωάννινα ὅσον εἰς Ἄρταν, εἰς Σόφιαν, εἰς Κων/πολιν καὶ εἰς κάθε ἄλλον τόπον, παρέχων αὐτῷ ἐξουσίαν διὰ τῆς παρούσης Ἐπιτροπικῆς γραφῆς ἀπαιτεῖν καὶ λαμβάνειν ἐκ παντὸς προσώπου πάντα ὅσα τοῦ χρεωστοῦσιν ὡς ἐκπρόσωπον τοῦ αὐτοῦ κὺρ Νικολάου τοῦ πατρός του, ποιεῖν συμβάσεις καὶ ὁμολογίας, προσκαλεῖν εἰς κριτήριον τοὺς μὴ βουλομένους ἀποπληρῶσαι καὶ ποιῆσαι ὡς

1) Ἄβαριαν, ὡς λέγομεν σήμερον.

2) Ὅλαι αἱ ἀναφερθεῖσαι ἐπιστολαὶ εἶναι διπλωμέναι εἰς τέσσαρα καὶ φέρουν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν ἐγράφη, τὸ ὄνομα τοῦ κομιστοῦ, τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως καὶ κάτωθι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀπάντησις καὶ ὅλα αὐτὰ γραμμένα ἰδιοχείρως καὶ μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὸν ἴδιον Ν. Γλυκύν, ὡς ἠδυνήθημεν νὰ διαπιστώσωμεν παραβαλόντες τὴν γραφὴν ταύτην πρὸς τὴν τῆς ὀλογράφου διαθήκης του.

3) Atti della sua Cancellaria Ἑλλ. Κοιν. Βενετίας Ἀρχεῖον Γερασίου Βλάχου

ἴδιος νοικοκύρης καὶ ὅ,τι ἂν ἤθελε κάμη καὶ ἐνεργήση νὰ εἶναι στερεὰ βέβαιον καὶ ἀπαρασάλευτον καὶ ὅσοι θέλουσι πληρώσει, νὰ μὴ ἔχωσιν ἀπὸ τὸν ἄνωθεν κύρ Νικόλαον πείραξιν, μὰ νὰ μείνωσι ἀνενόχλητοι, δείχνοντας μόνον ἰδιόχειρον γράμμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ἐξόφλησιν καὶ ἢ παροῦσα Ἐπιτροπικὴ ἐξουσία νὰ μείνη παντοτεινὴ καὶ μηδένας νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς αὐτὸν καὶ διὰ βεβαίωσιν τῶν ἄνω γεγραμμένων ὑπογράφει καὶ ὁ ἄνωθεν κύρ Νικόλαος ὡς ἄνωθεν καὶ οὕτως ἐγένετο τὸ παρὸν γράμμα καὶ ὁμολογεῖται ὑπογραφὴν καὶ σφραγισθὲν τῇ κατ' ἔθος ὑπογραφῇ καὶ σφραγίδι τῆς ἡμῶν ταπεινότητος. Ἐδόθη ἐν Βενετίαις ἐκ τοῦ Ἐπισκοπεῖου τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Γραικοῦ, ὀγδόη Ἰουλίου αἰῶν' (1682).

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικολάου ἐπισυμβάντα, ὡς προείπομεν, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1693, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ προσέλαβεν ὡς συνεταιρον τὸν γυναικάδελφον τοῦ θείου του Λεοντάρη, Πᾶνον Στράτην, ἐκ Παραμυθίας καταγόμενον. Ὁ συνεταιρισμὸς οὗτος προκύπτει τόσον ἐκ τῶν ἐπιστολῶν πρὸς ἐδημοσίευσεν ὁ Σεβ. Ἀθηναγόρας¹, ὅσον καὶ ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ Λάμπρου Μαρούτση, ἐν ἣ δημοῖ ὅτι, ἐνῶ τὴν πρώτην φορὰν τῆς εἰς Βενετίαν (1693) ἐλεύσεώς του κατέλυσεν εἰς τὸν οἶκον Ν. Γλυκῦ, μετὰ δύο ἔτη, ἦτοι τὸ 1695, ἐπανακάμψας εἰς Βενετίαν παρέμεινεν ὡς μαθητευόμενος μέχρι τοῦ 1699 εἰς τὸ Κατάστημα Γλυκῦ καὶ Στράτη. Ἀλλὰ ὁ Μιχαὴλ, ὁ ὁποῖος προὔτιμα τὰ Ἰωάννινα καὶ μόνον φευγαλέας ἐμφανίσεις ἔκαμεν εἰς Βενετίαν, παρημέλησε τὴν ἐργασίαν τὴν τε ἐμπορικὴν καὶ τὴν τυπογραφικὴν, ἀφήσας ὅλον τὸ βᾶρος εἰς τὸν Πᾶνον Στράτην ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι ἐπιστολῶν τῶν πελατῶν των, παρημέλει καὶ αὐτὸς τὴν ἐργασίαν. Καὶ ἰδοὺ ἐπιστολὴ ἐκ Βουκουρεστίου τῆς 16 Ἰουλίου 1696² ἀπὸ τὸν Ἰωαννίτην Πᾶνον Τομαρᾶν πρὸς Πᾶνον Στράτην καὶ Μιχαὴλ Γλυκύν, γεμάτη ἀπὸ παράπονα διότι παραμελοῦν τὰς ἐμπορικὰς των ὑποθέσεις. — Καὶ ἄλλας δύο³ ἐπιστολάς ἀνεύρομεν εἰς τὸ Κρατικὸν Ἀρχεῖον: ἡ μία ἐκ Βουκουρεστίου τῆ 20 Μαρτίου 1689, δι' ἧς ὁ Σπῦρος Τομαρᾶς εἰδοποιεῖ τὸν Πᾶνον Στράτην ὅτι: ἔστειλε μέσον Δουράτσου⁴ δέκα κολέτα Κηρὶ εἰς χεῖρας Νικολάου Πουλημένου, νὰ τὸ

1) Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω δημοσιευομένων ἐπιστολῶν καταφαίνεται ὁ συνεταιρισμὸς.

2) Ἦπ. Χρ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

3, 4) Documenti Greci N° 314 Archivio di Stato.

5) Καὶ ἄλλην φερὰν, κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐρεῦνης μας ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ, διεπιστώσαμεν τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἀναφερόμενον, ὅτι δηλονότι τὸ Κηρὶ, ὅπερ ἐξήγετο εἰς

στείλη στὸ μαγαζί του.—Ἐκεῖ (εἰς Βουκουρέστι) βῆκε σὲ τιμὴ μπάνια 85 καὶ νὰ ἐκτελέσουν καὶ τὴν φατούρα μὲ τὰ μέρτζα καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1690 βεβαιοῖ ὁ ἴδιος ἀποστολὴν ἑτέρων 8 Σάκκων κηροῦ.

Ὁ συνεταιρισμὸς μετὰ τοῦ Πάνου Στράτη διήρκεσε μέχρι τοῦ 1702 ¹, ὅτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ καταστήματος Γλυκὺ ὁ Μιχαὴλ ἐτοποθέτησε τὸν υἱὸν του Δημήτριον ἄγοντα τότε τὸ 19ον² ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἀνεύρομεν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τῆς Κοινότητος κατάστιχον ἐμφαῖνον τὸν ἰσολογισμὸν (ἐνεργητικὸν—παθητικὸν) τοῦ ἔτους 1702 συντεταγμένον παρὰ τοῦ Δημητρίου καὶ ἔχοντα οὕτω ἐν μεταφράσει: 1η Ἰουλίου 1702³ Ἴσολογισμὸς τοῦ Καταστήματος ἑμοῦ τοῦ Δημητρίου Γλυκὺ, συνταχθεὶς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τὴν εἰρημένην ἡμέραν καὶ συνίσταται εἰς μετρητὰ χρήματα, καταθέσεις παρὰ τῇ Τραπεζῇ, ἐμπορεύματα, πιστώσεις, χρεώσεις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης καὶ εἶναι: ἐν τῷ ταμείῳ μετρητὰ εἰς διαφόρους ἀξίας Δουκ. 5.000, παρὰ τῇ Τραπεζῇ ἐπ' ὀνόματί μου Δουκ. 2.000. Ἐπικαταλλαγὴ τούτων Δουκ. 400, μέταξα εἰς ἀποθήκας 5208. 8, Κηρὶ

μεγάλας ποσότητας ἐκ Βουκουρεστίου, ἐστέλλετο διὰ ξηρᾶς μὲ τὰ περιφῆμα караβάνια μέχρι Δυρραχίου καὶ ἐκεῖθεν ἐφορτώνετο διὰ Βενετίαν.

1) Μὲ ἀποτελέσματα ὄχι εὐχάριστα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγ. Ἀθηναγόρα δημοσιευθείσης ἀλληλογραφίας (Ἡπ. Χρ. ἐνθ' ἀν.).

2) Τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ληξιαρχικὴν προᾶξιν τοῦ θανάτου του.

3) 1° Luglio 1702.—Bilancio del negotio di me Demetrio Glichì eretto al nome di Dio, sotto il suddetto giorno, consistente in danari, contanti, partita di banco, effetti di mercanzie, crediti e debiti che sino a quest' ora m' attrovo avere, è: in cassa di contadi in diverse valute Duc. 5000.—

in Banco di Giro come per partita girata a mio favore	»	2000.—
aggio delli sudetti a 20 %	»	400.—
Seda in monte ++ 2500 al 20 la ++	»	5208.8
Cera in monte conto detto ++ 8200×20 1/2	»	2091.—
Grana in monte 1500×82 3/4	»	1241.6
Filladi in monte ++ 10180×18 1/2	»	1883.7
Café in monte 6240×35 1/2	»	2215.4
Uve Passa cont. de 85640×6 1/4	»	2058.15
Vallonia conto detto 202680×12 3/4	»	3691.16
Terra da Specchi 26840×18 1/2	»	496.12

Totale Δουκ. 26286.08

Debitori che mi devono Dar.

Basilio Attanasio Δουκ. 1250.16

Zorzi Zandiri, 2020, 8, Lambro Maruzzi 1450, Nicolò Caragiani 2040.16, Creditori che devono haver: Zuane Sola 1750.10, Domenico Pozzo 620.16, Domenico Cottoni 840.16, Zorzi Stamatello 580.6.

ὄμ. 2091, Πρινοκόκι 1241. 6, νήματα ὄκ. 1883. 7, καφές ὄκ. 2215. 4, Σταφίς Δ. 2058.15 βαλανίδι 3691.16, χῶμα καθρεπτῶν 496.12, ὄλικόν Δουκ. 26286.08.—Χρεῶσται Βασίλειος Ἀθανασίου Δουκ. 1250.16, Γεώργιος Ζανδήρης Δουκ. 2020.8, Λάμπρος Μαρούτσης 1450, Νικόλαος Καραγιάννης 2050.6. — Πιστωταί: Ἰωάννης Σόλα 750.10. Δομένικος Πότσος, Κυριάκος Κοθώνης 840.16 καὶ Γεώργιος Σταματέλλος 580.6, ἦτοι ὑπόλοιπον μεταξὺ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ ἐκ Δουκ. 30256 ἄτινα εἶνε ἡ περιουσία των. Εἰς τὸ αὐτὸ κατάστιχον παρατίθενται καὶ διάφοροι ἐμπορικαὶ πράξεις διενεργηθεῖσαι παρὰ τοῦ Δ. Γλυκύ. Οὕτω τὴν 14.8.1702 χρεώνει τὸν Πᾶνον Μαρούτσην δι' ἔξοδα 8 Δ/ μετᾶξης Δουκ. 85 καὶ προμήθειαν 126.16 καὶ στέλλει εἰς τὸν ἴδιον τιμολόγιον διὰ braccia¹ 605.4 δαμασκηνὰ (λουλουδάτα δηλ.) μεταξωτὰ ἀποσταλέντα μὲ τὸ πλοῖον Εὐρώπη μέσον Ζακύνθου καὶ εἶνε 4 μανσακιά, 2 βυσινιά, 2 κυανᾶ καὶ 8 ἄλλων χρωμάτων

Ἀπὸ τὴν πώλησιν βαλανιδιῶν σημειώνει κέρδος δουκ. 361, ἀπὸ τὸν καφέν 218 ἀπὸ τὰ νήματα 279. Ἀπὸ τὴν πώλησιν 8 δεμάτων μετᾶξης Πάνου Μαρούτση εἰσέπραξε δουκ. 6123.12 καὶ ἐκέρδισε προμήθειαν πρὸς 2% δουκ. 123. Στὸν ἴδιον Π. Μαρούτση τὴν 14.4.1703 ἀπέστειλε σεδαλίνες χρωματιστὲς ἀξίας δουκ. 3020,4., μεταξωτὰ ἀξίας δ. 1342.12 καὶ ἔξοδα ἀποστολῆς 40.20.

Τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1703 ἐπώλησεν εἰς τὸν Σεβαστιανὸν Βέρτην νήματα, καφέν καὶ σταφίδα ἀξίας δ. 4269, καὶ τὴν 29 ἰδίου εἰς τὸν Γεώργιον Ζανδήρη καφέν, νήματα καὶ σταφίδα δ. 5103.20. Τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1703 ἐπώλησεν εἰς Μάρκον Γκολδῆ 4 δέματα μετᾶξης ἀξίας δ. 3942 διὰ λ/σμὸν Χριστοδούλου Βασιλοπούλου ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ἐκέρδισε δ. 78.20· τοῦ ἰδίου Βασιλοπούλου ἐπώλησεν τὴν 10/10 1703 καὶ ἄλλα 6 Δ/ ἀξίας δ. 5367 καὶ ἐκέρδισε τὴν προμήθειαν 2% ἦτοι δ. 107.8

Εἰς τὰς 13 Ὀκτωβρίου 1703 χρεώνει τὸν Πᾶνον Μαρούτση διὰ μίαν Συναλλαγματικὴν του, ἣν ἐπλήρωσεν εἰς τὸν Ἰωάννην Μάκολαν ἐξ Ἀθηνῶν διὰ δ. 1000. Τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1703 ἐπώλησε διὰ λ/σμὸν Πάνου Μαρούτση 4 δέματα μετᾶξης καὶ 1 Δ/ πρινοκόκι δ. 4296.21 καὶ ὠφελήθη πρὸς 2% 85 δ. Τὴν 24 ἰδίου ἐπώλησε εἰς Βικέντιον Βάλε, 20 βαρέλια λάδι τοῦ Γεωργίου Ράδου ἐκ Κερκύρας διὰ δ. 4274.4 καὶ ὠφελήθη ἕτερα 85. Τὴν 26 ἰδίου ἐπώλησεν λάδι ἀξίας 5290 δ. εἰς Μπόρ-

1) 68 ἑκατοστῶν, καὶ εἰς τὰ Γιάννινα τὸ ὄνομαζον «μπράτσο». Κυρίως braccio = βραχίων καὶ braccia = βραχίονες.

τολον Βορτολότην. Τὴν 15 Δεκεμβρίου χρεώνει τὸν Ἰωσήφ ντέλ Μάστρον διὰ μαλλὶ ἀξίας δ. 4800. Τὴν 21 Δεκεμβρίου χρεώνει τὸν Ἰωσήφ Πιάτσαν ἐκ Βιέννης δ. 3578 δι' ἀξίαν λαδιουῦ σταλέντος ἐκεῖ. Ὅμοίως ἐχρέωσε τὸν ἐν Βιέννῃ Νικολὸν Δολφὶν δι' ἀξίαν δρύζης σταλείσης μέσῳ Villach δουκάτα 2100. Τὸν Δομένικον Πότσον τὴν 5 Ἰανουαρίου 1703 (κατὰ τὸ ἐνετικὸν ἔτος ὄπερ ἤρχιζε τὴν 1 Μαρτίου καὶ ἐτελείωνε τὴν 28 Φεβρουαρίου) χρεώνει εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον δι' ἀξίαν Βαλανιδιοῦ δ. 5951,6. Τὴν 6 Ἰανουαρίου ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἰωάννην Γκαζόλαν εἰς Βερόναν βαλανίδι ἕτερον ἀξίας δ. 5954,5, Τὴν 1 Ἰανουαρίου εἰς Νικολὸν Ὁρμέλλι εἰς Βιένναν καφεῖ μέσον Γένουας — Βίλλαχ εἰς παραλαβὴν τοῦ κ. Mayer ἀξίας δ. 5250.

Ἔως ἐδῶ σταματοῦν αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ καταστίχου ἐκείνου, ἐξ οὗ ἀντεγράψαμεν τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας, αἱ ὁποῖαι μᾶς παρουσιάζουν τὴν ἔκτασιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Οἴκου Γλυκύ, φθάνοντος καὶ μέχρι Βιέννης, τὸν εὐρὺν γῦρον τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, καὶ τὰ εὐκόλα κέρδη ἅτινα ἀπεκόμιζε καὶ τὰ ὁποῖα ἐξῆψαν τὴν νεαρὰν κεφαλὴν τοῦ Δημητρίου, ὅστις προϊόντος τοῦ χρόνου παρημέλει τὴν ἐργασίαν καὶ ἐσπατάλει τὴν πατρικὴν περιουσίαν, ἐπισύρων τὰς ἀρὰς τοῦ ταλαιπώρου Μιχαὴλ γράφοντος μεταξὺ ἄλλων εἰς μίαν συγκινητικωτάτην πρὸς τὸν ἄσωτον υἱὸν ἐπιστολὴν του¹: «ἐγὼ ἐπούλησα ὅτι καὶ ἂν εἶχα διὰ τὸ ρέσμι τῆς μητρὸς σας καὶ διὰ τῆς κηδείας της μὰ τὸν φοβερὸν κριτὴν ἐδανείσθηκα καὶ πλερόνω τὸν κάματον· κεριὰ πού εἶχα γράψει νὰ μοῦ στείλης διὰ τὴν μητέρα σου νὰ τῆς ἀνάπτω εἰς τὸ μνημα καὶ ἀπόκρισι δὲν μούδωκες . . .

«Δὲν εἶναι ἐντροπὴ σου νὰ φθείρης ὅσα ἄσπρα πιάσης εἰς τὸ τζιόγο τῶν χαρτιῶν; Τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ ὁ θεοκατάρατος Στράτης. Συλλογίσου πόσα δάκρυα χύνω ἐτοῦτι τὴν ὥρα καὶ ἐλεημονύσου τὰ δάκρυά μου καὶ τὰ γεράματά μου . . .»

Ὁ Δημήτριος ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ 1715 καὶ τοῦ ἔτους τούτου εὐρίσκομεν ἐπιστολὴν, ἐναποτεθειμένην ἐν τῷ κρατικῷ ἀρχεῖῳ ἔχουσαν οὕτω²: «Σιὸρ Δημήτρι Γλυκύ, σοῦ ἔστιλα καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν γράμμα ὅτι ἐφόρτωσα 28 Βουτζιά Μουροῦνα καὶ Παγίζια καὶ μερικὰ μερσίνι στὸν Γαλεὸν «Ἅγιος Νικόλαος» καὶ ἐκήνισεν ἀπὸ Κων/πολιν τὰς 22 Δεκέμβρι καὶ ἂν ἔλθῃ νὰ τὸ πουλίσης σὲ καλὴ τιμὴ, ἐφέτος ἔτρεξαν μεγάλα ἔξωδα διὰ τὴν εἰς τῆς ἀνακάτωσες οπου εἶνε καὶ σὰν δὲν εἶ

1) Ἀθηναγόρα, Σχολὴ Ἐπιφανείου. «Ἠπ. Χρ.» 1929 σελ. 68.

2) Documenti greci N° 314.

τιμὴ καλὴ νὰ το βαλῆς ἀμανετον¹. Μοῦ γράφεις νὰ δοσο τέλος στὸ πράμα σου. Ἄλλαξα τὰ ροῦχα ἐπίρα σαφτιάνια καὶ τὰ σαφτιάνια μὲ γουνες καὶ τα πῖγα στὴν Πόλι καὶ ἐπούλησα δι' ἄσπρα 200 καὶ μοῦ ἀπόμιναν καὶ 40 γουνες καὶ ἴθελαι νὰ τῆς στίλω στὴ Βενετιά ἢ στὰ Γιάννινα μάλιστα ὁ γαμβρός σας ὁ Κύρ Ἀθανάσιος δὲν μὲ ἄφισε διατὶ τὸν ἀρώτισα μήτε νὰ τὰ στείλω εἰς Βενετιάν μήτε στὰ Γιάννινα, τὰ ἄλλαξα μὲ ἀστάρια καὶ τάφερα εἰς μπουκορέστι καὶ τὰ ἔδωσα. Τὸ ὑπόλοιπο τὸ πράμα στέκεται καὶ ἂν ἦρθε πρᾶμα στὴ Βενετιά καὶ πουλήθηκε νὰ λάβης ἄσπρα τρακόσια Τούρκικα καὶ ἂν ἄργισε τὸ καράβι ἢ δὲν ἀκούεται νὰ κάμης σιγουρτά² διὰ 1000 ἄσπρα καὶ ἐμεῖς εἰς τὰς 26 τοῦ μηνὸς κινουῦμε διὰ Βενετιά. ὁ κύρ Γεώργ. Μπογδάνος ἀκριβῶς σᾶς προσκυνᾷ καὶ καλὴ ἀντάμωση. Τὸν σιὸρ Μέλο, τὸ σιὸρ Νικολὸ Γλυκὸ καὶ τὸ σιὸρ Λάμπρο καὶ ὄλους τοὺς φίλους μας ἀκριβῶς προσκυνῶ.— 1715 Φεβρουαρ. 23 Σάβας Στώγια ἀπὸ Πράσοβον³.

Ἄλλ' ὁ ἔκλυτος βίος, ὃν διῆγε, ὑπέσκαψε τὴν ὑγείαν τοῦ Δημητρίου καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὸν τάφον τῷ 1716 εἰς νεαρωτάτην, ὡς εἶδομεν, ἡλικίαν (33 ἐτῶν). Καὶ οὕτω κλείει τὸ κεφάλαιον τῶν Γλυκέων ὡς ἐμπόρων καθόσον ὅτε ἀδελφὸς τοῦ Δημητρίου Νικόλαος, ὅσον καὶ ὁ υἱὸς τούτου καὶ τελευταῖος γόνος τοῦ Οἴκου, Μιχαήλ, ἀφωσιώθησαν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν τυπογραφίαν των, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τῷ εἰδικῷ κεφαλαίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΟΙ ΓΛΥΚΕΙΣ ΩΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Εἰς τὸ Μητροῶν τῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἀγ. Νικολάου, τὰ μέλη τῆς ὁποίας καλοῦμενα «ἀδελφοὶ» διώκουν τὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ Σχολῆς, ἀπαρτίζοντα τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, πρῶτος ἀπὸ τοὺς Γλυκεῖς φέρεται ἐγγεγραμμένος ὁ Δημήτριος ἐν ἔτει 1637 καὶ ἐπλήρωσεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἦτοι μέχρι τοῦ 1641, ὅτε καὶ διεγράφη.

Μετὰ τοῦτον ὁ Νικόλαος, ἐγγραφεῖς τὴν 3 Μαΐου 1647, διετέλεσε μέλος τῆς ἀδελφότητος καθ' ἅπαντα τὸν ἐπίλοιπον βίον του, ἦτοι μέχρι

1) Ἐνέχυρον.

2) Ἀσφάλειαν.

3) Τὸ Βrassov τῆς Τρανσυλβανίας.

τοῦ 1693 καὶ ἀνεμίχθη ἐνεργῶς εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Κοινότητος. Καὶ ἐκλέγεται κατὰ πρῶτον ἐν ἔτει 1650¹ ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν 40 καὶ Προσθήκης, γραμματεὺς. Εἶναι αὕτη ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ Διοικήσει τῶν Κοινοτικῶν πραγμάτων. Τῷ 1651 ἐκλέγεται Βικάριος², τῷ 1658 Γκοβερνατόρος καὶ κατὰ τὸ 1668/69 καταλαμβάνει διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὑπατον ἀξίωμα τοῦ Προέδρου (Γκουαρδιὰν γκράντε=μεγάλου φύλακος) καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα ἐπανεκλέγεται καὶ τῷ 1677/78 καὶ διὰ τρίτην φορὰν τῷ 1686/87. Ἀπῆλauen ὁ αἰμίνηστος Νικόλαος μεγάλης ἐκτιμήσεως παρὰ τοῖς τότε ἀδελφοῖς τῆς Σκόλας τοῦ Ἀγ. Νικολάου. Καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι τὴν 23 Ἰανουαρίου 1689 εἰς αὐτὸν ἀνατίθεται μετὰ καὶ τοῦ Μάνου Ζανδῖρη ἡ ἐπίβλεψις τῆς κατασκευῆς ἐνὸς μεγάλου Πολυελαίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐξ ἀργύρου, βάρους 1200 οὐγγιῶν³. Τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡ Συνέλευσις ἐξέλεξε τέσσαρας ἀδελφοὺς ἵνα διαπραγματευθῶσι τὴν ἀγορὰν 12 οἰκιῶν διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τῶν τεσσάρων περιλαμβάνεται καὶ ὁ Νικόλαος Γλυκὺς. Τῷ 1691 ἐκλέγεται καὶ πάλιν Γκοβερνατόρος καὶ τῷ 1692 Μαρτίου 7 παρίσταται εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν, ἧτις ἀπεδέχθη τὴν Ἐπιτροπείαν τοῦ Πάνου Ἱερομνήμονος, ὅστις διὰ τῆς διαθήκης του⁴ ὥρισεν ἐκτελεστὰς τοὺς Νικόλαον Καραγιάννην καὶ Νικόλαον Πουλημένον, ἀμφοτέρους ἀνεψιούς του, καὶ τὸν πρωτεξάδελφόν του Νικόλαον Γλυκύν, ὑπὲρ οὗ ἀφήνει καὶ 1500 δουκάτα ὡς φιλοδώρημα.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Βενετία οἴκου Νικόλαος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑπατα ἀξιώματα τῆς ἀνθηραῆς τότε καὶ πολυπληθοῦς ἑλληνικῆς παροικίας ἐκ τῶν διαδόχων καὶ ἀπογόνων του ὁ μὲν Μιχαήλ, ἀπησχολημένος πάντοτε εἰς τὰ Γιάννινα, μόλις ἐξελέγη γραμματεὺς τῷ 1670, ὁ δὲ υἱὸς του Δημήτριος ἀνεδείχθη βικάριος τῷ 1705 καὶ γκοβερνατόρος τῷ 1715. Ὁ Ἀναστάσιος Γλυκὺς γραμματεὺς τῷ 1768 καὶ ὁ τελευταῖος ἀπόγονος Μιχαήλ γκοβερνατόρος τῷ 1790 καὶ οὐδεὶς Γουαρδιάνος τοῦτέστι Πρόεδρος.

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ δρᾶσις τῶν Γλυκέων παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κοινότητι.

Ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὁ Ν. Γλυκὺς δις συνῆψε πνευματικοὺς δεσμοὺς μετ' ἄλλων μελῶν τῆς Κοινότητος τὴν 25 Φεβρουαρίου τοῦ

1) Ὁρα Πρακτικὰ τῆς Ἑλλην. Κοινότητος.

2) Ἀναπληρωτὴς τοῦ Μεγάλου Ἐπιμελητοῦ ἢ Ἐπιστάτου, ἔχων κυρίως τὴν ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῶν ἀφορῶντων τὰ τοῦ ναοῦ.

3) Ἴδε Capitolarí τοῦ ἔτους ἐκείνου.

4) Τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1691.

1661¹ ἀνεδέχθη ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὴν Ὀρισαν θυγατέρα τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως Ἀντωνίου Μπούμπουλη². Τὴν 25 Αὐγούστου 1683³ τὸ τέκνον τοῦ συμπατριώτου του Νικολάου Σάρου καὶ τῆς Ἑλένης Κοθώνη ἐξ Ἀρτης συζύγου του, ὀνομάσας αὐτὸ Σπυρίδωνα. Καὶ τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1687⁴ ἕτερον υἱὸν τῶν εἰρημένων Ν. Σάρου καὶ Ἑλ. Κοθώνη, εἰς ὃν ἐχάρισε τὸ ὄνομα «Ἀναστάσιος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ἡ ΟΛΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΛΥΚΥ

† Εἰς τὴν δόξαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ αγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωοπηοῦ καὶ ἀδιερέτου τριάδος, του πατρὸς λέγο καὶ του υιοῦ καὶ του αγίου πτος, ἐπηδὶ καὶ δια τῆς παρακοῆς του πρωτοπλάστου ἀδάμ ἔλθεν ὁ θάνατος εἰς το γενος τῶν ἀνθρώπων ο ὁπίος θανατος εγινε παθος καὶ ἡδισμα φυσικον εἰς ὄλην τὴν ἀνθρώπινην φήσιν ωστε που δεν εινε ανθρωπος που νὰ γεννιθῆ καὶ νὰ μίν ἀποθάνι καθὸς το ὀρίζη καὶ ὁ Προφηταναξ δαβυδ εἰς τον ανο τροπον ος ουκέστη ανθρωπος ζήσεται καὶ ουκοψαιται θανατον ὦ ὀπήος θάνατος επερχεται ὃς ἄν ἕνας κλέπτης καὶ ουδὶς δύναται νὰ ἐγνωρίσι τίν ὄρα καὶ τό τέλος της ζοεις του παρά μόνον ο αὐτος θεός. δια τουτο κε πρέπον καθε χριστηανός να ινε προετημασμένος καὶ ἑομολογημένος καὶ μεταλαμβανόμενος τῶν ἁγίων καὶ ἀχράντων ζωοπηόν καὶ φρηκτόν μυστηρίον αναμένοντας καθεκάστιν ημεραν τὴν δικέαν ψήφον τοῦ Κυρίου. Ὅθεν καγὸ ὁ ἁμαρτολος καὶ ἀναξιος δουλός τοῦ θεοῦ Νικόλαος Γλυκεῖς του ποτε μιχαήλ ἀπό Ἰοάνινα ὁ δεχόμενος πάντοτε τὴν φοβεράν αὐτην καὶ φρικτίν ὄραν τοῦ θανατου ἠθέλισα μετα βουλής ἡδίας καὶ προερεσεος ἐδικῆς μου νὰ γραψο ἰδιοχιρός την παρουσαν μου διαθήκην καὶ πρότον μὲν Ἀνατήθημη καὶ παραδίδο τὴν ψυχὴ μου τὴν ἁμαρτολή εἰς χίρας τοῦ γλυκειτάτου μου δεσπότου κτίστου καὶ ξαγοραστή μου καὶ Θεοῦ μου, Ἰησοῦ Χοῦ ὁμῖος καὶ τό με-

1), 2), 3), Ἰδε βιβλίον βαπτίσεων τῆς Ἑλλ. Κοινότητος.

4) Ἰδε Διαθήκην Γλυκὺ παράγρ. ε'. «τοῦ κουμπάρου μου Παπα Κυρ Ἀντὸν Μπούμπουλη» κ.λ.π.

5) Φυλάσσεται εἰς τὸ Κρατικὸν Ἀρχεῖον Atti Nodaro Francesco Velano ἔτους 1693.

μολισμένο μοι σόμα ἀνατίθημοι εἰς τήν τοῦ ἁγίου προνιαν ηκετέβο καί παρακαλό τήν ἄπηρον αὐτου ευσπλαχνίαν δια μέσου τῆς Παναγίας ἀχράντου αὐτοῦ μητρός δεσποίνις μου θεοτόκου ἀκατάσχιντό μου ελπήδα καί πάντον τόν ἅγιον εὖριν ελαιος. εν δε τη ορα της ενδιμήσεῶς μου καί ἐν τη φρικτή αὐτου παρησία.— δεύτερον δέ παρακαλό την απηρον αυτου εὖσπαχνίαν νά συνηορέσι πᾶσιν ανοις τόσον εἰκινους ὅπου μου ἔφτεξαν καί μέ ἔκαταρόνταν ὅσον και ἔκινους ὅπου με ἀγαποῦσαν. Τὸ ὅμιον ζητό καί ἐγὼ παρά πάντων τόν εν Χω συνχόρεσιν καί πρότομεν.

ᾱ θελο καί παραγγέλλο να θαυτή το λήψανό μου εις τήν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τόν ρομέον καί ἀφίνο δια μιαβολα¹ τοσο εις την αὐτην εκκλησία δουκατα κορεντα² πενίντα Δ/ 50.—

β'. ἀφίνο του ἀρχηραῖος φιλαδελφῆας δια νά ψαλή το λήψανόν μου καί να με μνημονέβι δια μια λολά³ τόσο δουκατα τριαντα κορέντι Δ. 30.

γ̄ του πνευματηκου μου που ηθελεν ιστε εις τον κερὸ του θανάμου να ρεκουμαντάρι⁴ τήν ψυχή μου δουκάτα δεκαπένται. Δ/ 15.

δ̄ των εφημερίον καί προεφημερήον πένται δια να ψαλουν το λήψανον μου καί νά ψάλουν το τρισάγιον του καθενός δουκάτα πεντε γενονται ολα Δ. 25.

ε̄ του κουμπαρου μου παπά κυρ Αντόν μπουμποῦλη δια να ψαλη το λειψανον μου καί νά με μνημονεβι δουκατα Δέκα.

στ̄ τόν ιερεον καί ιερομονάχον που υθελαν τήχη να ψαλουν το λειψανον μου καί νά με μνημονεβουν του καθενος δουκάτο ἔν Δ 2.

ζ̄ τον δυο διακονον του αρχηεραιος δουκατα δύο του καθενός Δ 4.

Η'. του εκκλησιαρχη που τυχη στίν εκκλησία μας δια να απτη το τορτζο εις τό μνιμα μου οταν καμνι χρία δουκατα ἑναίμισι Δ. 1 ¹/₂.

θ̄ ἀφίνο τον ιερεον της κοντραδας⁵ δια να συνδροφέψουν το λήψανόν μου εος την εκκλησια του ἁγίου γεωργιου και να με ψαλουν κατα την συνιθεια τους αφίνο δια μια βολα τοσο δουκα κορεντη εικοσι Δ 20.

1) Ἡπειρωτικὴ διάλεκτος=φορά.

2) Δουκάτα τρεχούμενα ἀξίας 6 λιρῶν καί 4 σολδίων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ effettivni τὰ ὁποῖα ἤξιζον λίρας 8.

3) Ἀντι «βολά»=φορά.

4) Νά συστήση.

5) Ἐνορίας. Ἐννοεῖ τοὺς Καθολικοὺς Ἱερεῖς τῆς ἐνορίας του, οἱ ὁποῖοι συνώδευον ἀ λείψανα τῶν ὀρθοδόξων μέχρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Γεωργίου.